

Amiért Krisztus (sem) volt szocialista

2013 december 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Keresztényként különböz? viták során gyakran szembesülünk olyan állításokkal – elsősorban nem keresztények részéről – miszerint az Egyház mennyire eltávolodott Krisztus tanításától, története során mennyire nem viselkedett krisztusi módon akár a hívek, akár a klérus vagy akár az egész intézmény szintjén.

Olyat is gyakran olvasni, hogy a hit szép és jó dolog, de ha mindezt valamilyen intézményes formába, dogmákba,

törvényekbe, hierarchiába „öntik” az ember gyarlósága folytán mindez korrumpálódik. Jellemzően Jézus Krisztusra, mint egy nagy emberre, gondolkodóra tekintenek, aki szavainak méltó helye van a világtörténelem nagy bölcseinek idézetei között, de persze a lényeg kifarag: hogy ? nem csak valóságos ember, hanem valóságos Isten is. Természetesen nem szabad g?gösnek lennünk, hiszen van, hogy a nem hív? emberek fel?l érkez? kritika is megszívlelend?, mivel nyíltan felvállalt hitünk miatt sokan – jogosan – többet várnak t?lünk, mint maguktól. Az ilyen és ehhez hasonló érvek, vádak mellett, ezek kapcsán szintén gyakran találkozni azzal a gondolattal, amely már régóta foglalkoztat: miszerint Jézus és a korai kereszténység tulajdonképpen szocialista volt.

Írta: Bérces Ádám.

Az első pár állítással nem is kívánnék bővebben foglalkozni. Ismerjük a történetírás és történelemoktatás unalomig ismételt, súlyos túlzásokkal terhelt történeteit a keresztes háborúkról, a Szent Inkvizíció kínzásairól, a d?zsöl? reneszánsz pápákról és az egyszerű népet kihasználó búcsúcédula-árusításról.

És nem kell sokat elmélkedni, hogy vajon miért van, hogy az Egyház történetéb?l pont ezeket a fejezeteket emelik ki a világi történelemkönyvek kihagyván a szentek és boldogok legendáinak gazdag világát, a kórház- és egyetemalapításokat, illetve azt, hogy Európa gyakorlatilag a Katolikus Egyháznak köszönheti létének jelenleg is még fennálló formáját és kultúráját, a legnagyobb m?vészetalkotásait és más m?vészetalkotásait. Azon túl,

hogya maga Krisztus sem állította sosem, hogy az Egyháza nem fog hibákat elkövetni, hiszen a papok, a hívek és az előljárók, sőt még maguk a pápák is esendők, bűnös emberek. Maga Szent Péter sem volt tökéletes, hiszen háromszor is megtagadta az Urat, mégis? a korszak, amelyre Krisztus Egyháza épült. Úgy érzem, azért kötelező még így sok száz év után is felemlíteni ezen vélt vagy valós múltbéli hibákat, mert az Egyház konzervens és egységes tanítása és törvényei helyére betolakodó, Krisztus szinte és önzetlen szeretetét a szekuláris humanizmusra cserél? modernizmus csak az Egyház lejáratásával nyerheti el diadalát. Ez ugyanis az egyetlen akadály, amely az útjukban áll. Az erkölcsi relativizmus korában, amely azt tanítja, hogy nem létezik abszolút igazság és az, hogy mi a jó és mi rossz az koronként, kultúránként, sőt személyenként változó tehát minden vélemény egyformán számít nincs helye egy olyan intézménynek, amely egy 2000 éve változatlan tanítást hordoz és ráadásul minderről ki meri jelenteni, hogy ez az egyedül üdvözít? és tévedhetetlen igazság.

Minden eszmerendszer, ahogyan a népek, nemzetek is kutatják saját eredetüket, amelyet természetesen szeretnének minél régebbi korokra visszavezetni. Bárhogyan is nézzük, a szocializmus, mint politikai irányzat legkorábban a 18. században, a felvilágosodás nyomán alakult ki, de magát a szót csak a 19. század első harmadában kezdték el alkalmazni. Persze az alapgondolat – a társadalomban mindig is fennálló egyenl?tlenségek kiegyenlítésére való törekvés – nem új, ahogyan egy múltkori írásomban pedzegettem, egyid?s az emberiséggel. A lázadás archetípusát a Szentírásban is megtalálhatjuk, amely egyben választ is ad a világtörténelem minden kés?bbi forradalmának valós természetére is: Lucifer elégedetlen volt helyzetével, ? olyan akart lenni, mint Isten. A lázadás tehát mindig arra vezethet? vissza, hogy az ember, pontosabban egyes emberek nem elégszenek meg azokkal a világi javakkal, amelyek adtak neki, hanem mindig többet akarnak, még akkor is, ha ezt másoktól kell elvenni. A baloldaliság történelme során erre b?ven találunk példát.

Krisztus önzetlen szeretettel fordult mindenkihez, azokhoz is, akik a korabeli társadalom perifériájára szorultak: szegényekhez, lenézett b?nösökhöz, sőt olyanokhoz is, akikkel zsidóként nem is szabadott volna érintkeznie. A szemében minden ember egyenl? volt. Ezt azonban nem szabad összekevernünk azzal, hogy sem egy egészséges társadalomban, sem biológiai értelemben, vagyis a teremtésben sem vagyunk egyenl?k: a férfiak és nők, gazdagok és szegények vagyunk és ez így van rendjén, még ha manapság mindezt próbálják is kétségbe vonni. Krisztusian viselkedni tehát nem azt jelenti, hogy mindenkit *egyenl?nek* tekintünk, hiszen ez ellenkezne a teremtés rendjével, hanem hogy *egyformán* mindenkiben megpróbáljuk meglátni Krisztust, Isten képmását, hiszen az emberi méltóság mindenkinek *egyformán* kijár, de ez még korántsem zárja ki azt, hogy az emberek jogai és kötelességei különböz?ek lennének.

A szocialisták, kommunisták, forradalmárok szegénység iránti érzékenysége korántsem önzetlenség?l vagy szeretetb?l fakadt. Jól tudták, hogy a sokszor valóban nyomorban él? szegényeket helyzetüknél fogva könnyen fel lehetett tüzelni és az uralkodók vagy akár csak a kicsit gazdagabbak ellen fordítani. Sokszor leírtuk már és még le is fogjuk, hogy a forradalmak az egyenl?tlenség, az igazságtalanság megs?ntetésére irányultak, de ehelyett még nagyobb igazságtalanságokat szültek csak. Lehet mondani, hogy a kommunista diktatúrák „élhet?bb életet teremtettek a munkásságnak”, de sokaktól ezért mindent elvettek, csak azért, mert kicsit vagyonosabbak voltak. Ezt én nem igazán nevezném egyenl?ségnek, pláne nem krisztusinak.

Ott van még az ?segyház, amir?l szintén gyakran tanítják, hogy „?skommunizmusban” éltek. Ez is hatalmas tévedés, egy szájról-szájra terjed? legenda, pedig elég lenne a Szentírás vonatkozó részeit elolvasni. Teljes vagyonszétosztás kizárólag a jeruzsálemi gyülekezetben volt, ott is azért, mert tudták, hogy a város hamarosan el fog pusztulni, hiszen Jézus megjövendölte. A vagyonszétosztásról és az állítólagos „?skommunizmusról” mindössze két helyen olvashatunk az Apostolok cselekedeteiben:

A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek. (ApCsel 2.44-45)

A sok hív? mind egy szív, egy lélek volt. Egyikük sem mondta vagyonát sajátjának, mindenük közös volt. (ApCsel 4.32)

De a többi gyülekezetben – azon túl, hogy Krisztus példáját követve valóban mindig segítették a szegény sorsúakat – nem volt ilyen, sőt a Tesszalóniki hívekhez írt második levélben Szent Pál apostol figyelmezteti is azokat, akik a gyülekezet híveinek jó szándékával visszaélve úgy szeretnének megélhetéshez jutni, hogy közben ?k maguk nem dolgoznak:

Urunk, Jézus Krisztus nevében meghagyjuk nektek, testvérek, kerüljetek minden olyan testvért, aki kifogásolható módon él, és nem ragaszkodik a t?lünk kapott hagyományhoz. Hiszen tudjátok, hogyan kell minket követni. Nem

éltünk tétlenül közöttetek, senki kenyerét ingyen nem ettük, hanem keserves fáradsággal, éjjel-nappal megdolgoztunk érte, hogy senkinek ne legyünk terhére. Nem mintha nem lett volna rá jogunk, hanem mert példát akartunk nektek adni, hogy kövessétek. Már amikor nálatok voltunk, meghagytuk nektek, hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyék. Most mégis azt halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek, semmit sem dolgoznak, hanem haszontalanságra fecsérlik idejüket. Az ilyeneknek megparancsoljuk, figyelmeztetjük őket Urunkban, Jézus Krisztusban, hogy békésen dolgozva a maguk kenyerét egyék. Ti pedig, testvérek, ne unjatok bele a jótettekbe. (2Tessz 3.6-13)

Ezen túl, ahogy a Szentírásból is kiderül, már az első században is voltak püspökök, elöljárók, vagyis az Egyház hierarchiájának mai formája már lényegében akkor is létezett, amely szintén elképzelhetetlen lenne, ha valóban egyfajta korai szocialista közösségről beszélnénk. Krisztus az Ősegység szegények iránti odaadása vagy akár az Egyház szociális tanítása (amely napjainkban ismét fontos téma) és a szocializmus elmélete és megvalósult gyakorlata között tehát kimondhatatlan nagy szakadék tátong. Ezt a kétet hatalmas tévedés, sőt tudatlanság lenne összemosni.

www.regnumportal.hu - A Flag Polgári Magazin partnere

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ
www.magyarmenedek.com

Ajánló